

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 117.115 van 18 maart 2003
in de zaak A. 114.544/XIV-7764.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat J. VAN DYCK,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Napelsstraat 32-34

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Angolese nationaliteit, op 19 december 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 5 oktober 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 30 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 11 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 februari 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VANBELLEN die, loco Advocaat J. VANDYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Angolese nationaliteit, is in België binnengekomen op 24 september 2001 en heeft zich op 25 september 2001 vluchteling verklaard.

1.2. Op 5 oktober 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 28 november 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 5 oktober 2001 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd :

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U beweert de Angolese nationaliteit te bezitten en tot de Bakongo-etnie te behoren. Volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal op 8 november 2001 leefde u sinds uw geboorte in Sassa-Zau (Cabinda) tot uw vader in 1992 naar Luanda werd overgeplaatst en u samen met uw familie in Luanda ging wonen.

Uw vader was sinds 1989 lid van het FLEC-FAC (a Frente de Libertação do Enclave de Cabinda - Forças Armadas Cabindesas). Toen u in 1992 naar Luanda verhuisde, werd hij er de plaatselijke corresponderende informant voor het FLEC-FAC tussen Luanda en Cabinda.

In 1999 begon u in Luanda te studeren aan het medisch instituut in de wijk Azul. In hetzelfde jaar werd u zelf lid van het FLEC-FAC en begon u uw vader te helpen met het verwerken van de informatie die hij verzamelde. Zo schreef u de verzamelde info netjes op papier van het FLEC-FAC, dat dan later door uw vader naar Cabinda gezonden werd.

Op 16 augustus 2001 gaf uw vader u informatie om uit te schrijven. U was die dag echter te moe om alles af te werken en stopte verstrooid de informatie in de tas die u de volgende dag mee naar school nam. Tijdens de pauze zat u op school in de kantine toen één van uw klasgenotes naar uw notities van de vorige les vroeg. U zond haar naar het klaslokaal waar u uw tas had achtergelaten. Toen uw klasgenote uw tas opende, vielen de papieren van het FLEC-FAC op de grond. De in het lokaal aanwezige leerkracht zag

dit en bracht de papieren naar de coördinator van het instituut. Beide mannen ondervroegen u daarop over deze papieren. Ze riepen er de politie bij. Vier agenten kwamen ter plaatse: twee namen u mee naar het DNIC (Direção Nacional d' Investigaçāo Criminal) terwijl de andere twee bij u thuis een huiszoeking uitvoerden. Ze vonden er verschillende documenten van het FLEC-FAC, ondermeer ook uw lidkaart. Geconfronteerd met uw lidkaart durfde u uw betrokkenheid bij het Flec-FAC niet meer te ontkennen. U werd overgebracht naar de gevangenis 'Unidade Operativa Calemba'. Daar verbleef u gedurende vijf dagen.

Op 22 augustus 2001 kwamen twee politiemannen rond middernacht uw cel binnen en vroegen of u een zekere C. V. kende. U antwoordde bevestigend, aangezien dit uw tante is. Daarop hielpen de twee mannen u naar buiten, zetten u in een wagen en brachten u naar uw tante. Het bleek dat uw tante uw ontsnapping met agenten geregeld had. Gedurende één maand hield u zich bij uw tante schuil. Intussen werd duidelijk dat de rest van uw familie het huis verlaten had en gevlucht was. Uw tante vond dat het beter was dat u het land verliet aangezien niet alleen uzelf maar nu ook zij en de twee agenten die meehielpen aan uw ontsnapping gevaar liepen indien u zou ontdekt worden.

Op 22 september 2001 stelde uw tante u voor aan meneer Caetano. Deze had uw reis naar het buitenland geregeld en zou u de volgende dag vergezellen. Op 23 september 2001 vertrok u dan naar de luchthaven Quatro de Fevereiro in Luanda en vandaar reisde u per vliegtuig naar België. U vroeg in België asiel aan op 25 september 2001. U bent niet in het bezit van enig document om uw identiteit te staven.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen niet volledig eensluidend zijn.

Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoor dd. 5 september 2001) dat uw vader u op 16 augustus 2001 vroeg om voor hem pamfletten op te stellen die dan later in grote oplage gekopieerd zouden worden, dat de volgende dag uw klasgenote u iets vroeg, dat u daarom zelf uw schooltas openmaakte en dat de papieren van FLEC-FAC er toen uitvielen en dat uw leerkracht dit tijdens de pauze te weten kwam (zie DVZ vraag 42). Op het Commissariaat-generaal verklaart u echter dat uw vader u op 16 augustus 2001 informatie gaf die u met de hand op papier van FLEC-FAC moest overschrijven, dat uw notities dan naar Cabinda gezonden zouden worden om getypt te worden, dat u de volgende dag in de kantine zat toen uw klasgenote u vroeg naar uw notities van de vorige les, dat u haar naar de klas zond waar uw klasgenote uw notities uit uw boekentas haalde en dat daarbij de papieren van FLEC-FAC op de grond vielen en dat de leerkracht dit zag (zie CGVS p. 3). Bovenstaande tegenstrijdigheden doen twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u sinds 1999 uw vader hielp met het verwerken van verzamelde informatie voor het FLEC-FAC.

Zo kan u slechts in zeer algemene lijnen aangeven waarover deze informatie precies handelde (zie CGVS p. 6). U blijft eveneens bijzonder vaag over de inhoud van de papieren die op 16 augustus 2001 uit uw schooltas vielen en u herhaalt hierbij dezelfde algemene lijnen die u reeds voordien opsomde (zie CGVS p. 9).

Bovendien beweert u dat uw vader u heel vaak over het FLEC-FAC vertelde maar blijkt u helemaal niet op de hoogte te zijn van de precieze werking van de verbinding tussen uw vader in Luanda en het FLEC-FAC in Cabinda. Zo verklaart u dat uw vader lidkaarten afleverde aan nieuwe leden maar weet u niet waar hij deze lidkaarten vandaan haalde (zie CGVS p. 6). Uw vader zou ook de maandelijkse bijdrage aan de partij van alle leden in Luanda ontvangen hebben en deze aan Cabinda bezorgd hebben maar u verklaart niet te weten hoe dit gebeurde (zie CGVS p. 6). Evenmin kan u specificeren waar het papier met de hoofding van het FLEC-FAC waarop u schreef vandaan kwam noch hoe de informatie die u verwerkte naar Cabinda werd gebracht (zie CGVS p.7 - 8). U verklaart dat de informatie die uw vader verzamelde bestemd was voor de radio en de krant van het FLEC-FAC maar u weet niet waar de krant gedrukt wordt en hoe uw vader aan gedrukte exemplaren van deze krant kon komen (zie CGVS p. 8).

Bovendien dient opgemerkt te worden dat u van een slechts zeer geringe kennis van Cabinda blijkt geeft, niettegenstaande u beweert er tot op 10-jarige leeftijd gewoond te hebben en een overtuigd lid te zijn van een beweging die strijdt voor de bevrijding van het territorium van Cabinda. Zo kan u slechts drie grote steden in Cabinda opnoemen en gevraagd naar rivieren in Cabinda kan u enkel de naam van de grootste rivier

opnoemen en verklaart u er geen andere te kennen (zie CGVS p. 5 & 8). U slaagt er niet in steden of dorpen in de buurt van Sassa-Zau op te noemen (zie CGVS p. 5). U verklaart dat u zich geen enkele wijknaam in Sassa-Zau herinnert, evenmin als het adres van de plaats waar u gedurende 10 jaren opgroeide (zie CGVS p. 5 & 8). Tenslotte verklaart u in Sassa-Zau naar de basisschool gegaan te zijn maar u herinnert zich de naam van de school niet meer (zie CGVS p. 8). Hoe dan ook bent u niet in het bezit van enig document dat een controle van uw afkomst of identiteit mogelijk maakt. Bovenstaande veelvuldige hiaten, zowel wat betreft uw elementaire kennis van Cabinda als uw beschrijving van uw activiteiten voor het FLEC-FAC, raken de essentie van uw asielrelaas zodanig dat er geen verder geloof meer gehecht kan worden aan uw verklaringen. Bijgevolg blijkt uit onderzoek van uw dossier dat er geen elementen aanwezig zijn die in uw hoofde het vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie doen ontstaan. Ten slotte bevat het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep van Meester Vandermeeren geen enkel element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen. (...).”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoekster als eerste middel aanvoert:

“Wat betreft het eerste middel

5. Art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stelt dat de opgelegde motivering in de akte van een administratieve overheid afdoende moet zijn. De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding behept. De Raad van State moet nagaan of de Commissaris-Generaal zijn appreciatiebevoegdheid al dan niet overschrijdt bij het nagaan van de waarschijnlijkheid van het relaas van de verzoeker of van het waarheidsgehalte van de verklaringen van de verzoeker (R.v. St., 26 maart 1993, arresten nrs. 42.444 en 42.454; R.v. St., 1 oktober 1993, arrest nr. 44.301 ; R.v. St., 23 november 1993, arresten nrs. 44.970 en 44.980; R.v. St., 3 mei 1994, arresten nrs. 47.134, 47.136 en 47.139; R.v. St., 6 mei 1994, arrest nr. 47.328). De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat elke administratieve rechtshandeling zowel moet voldoen aan de materiële als aan de formele motiveringsplicht. Dit betekent dat de beslissing moet berusten op motieven die kenbaar en juist zijn en voldoende draagkrachtig zijn in de zin dat zij de beslissing effectief verantwoorden. De Wet van 29 juli 1991 bevat een substantieel vormvoorschrift dat op straffe van nietigheid is voorgeschreven. Daaruit volgt, dat het niet- of onvoldoende motiveren zonder meer de onwettigheid van de bestuurshandeling oplevert wegens schending van een substantieel vormvoorschrift.
6. De bestreden beslissing van 28 november 2001 bevestigt de beslissing van weigering van verblijf, omdat de asielaanvraag ‘bedrieglijk’ zou zijn. Dit ‘bedrog’ wordt in essentie afgeleid uit het feit, (1) dat de opeenvolgende verklaringen van verzoekster niet volledig eensluidend zouden zijn; (2) dat verzoekster op bepaalde punten weinig informatie heeft over het FLEC-FAC waar verzoekster banden mee heeft, en die een politiek-militaire bevrijdingsorganisatie is die door de bewindvoerders in Angola bestreden wordt; en (3) dat verzoekster weinig ‘geografische’ kennis zou hebben inzake de landstreek ‘Cabinda’, een streek waar het voornoemde FLEC-FAC voor ijvert.
7. Die motivering is evenwel volstrekt onvoldoende en inconsistent. ‘Bedrog’ houdt immers in, dat bewust een verkeerde voorstelling van zaken gegeven wordt.
8. Uit het relaas der feiten zoals het bij herhaling door verzoekster gegeven is, blijkt overduidelijk dat zij nauwelijks directe banden heeft met de bevrijdingsorganisatie FLEC-FAC, maar dat zij voornamelijk via haar vader met het FLEC-FAC in aanraking gekomen is (FLEC = Front de Libération de l'Enclave de Cabinda;

FAC = Force Armée Cabindaise). Het is haar vader die actief is in deze bevrijdingsorganisatie. Als dochter hielp zij haar vader bij het overschrijven van bepaalde informatie. Dat zij in deze omstandigheden niet op de hoogte blijkt te zijn van de 'precieze werking van de verbinding' tussen haar vader en het FLEC-FAC, kan nauwelijks verwondering wekken. Het lijkt zelfs eerder aannemelijk dat een vader zijn dochter in bescherming wil nemen, en haar niet alle details vertelt over de wijze van werking van de bevrijdingsorganisatie waarbij hij direct betrokken is; kwestie van geen geheimen prijs te geven en te vermijden dat zijn dochter zelf in het gedrang zou kunnen komen.

Hoe daaruit 'bedrog' af te leiden zou kunnen zijn, is volstrekt onduidelijk.

9. Hetzelfde geldt voor de vermeende tegenstrijdigheden in de verklaringen. Verzoekster heeft bij herhaling verteld, dat zij op school betrappt is geweest op het bezit van papieren van het FLEC-FAC en dat dit de aanleiding geweest is voor de daaropvolgende vervolging. Die papieren bevonden zich in haar schooltas. Daarover bestaan geen tegenstrijdigheden.

De Commissaris-Generaal klampt zich evenwel vast aan onbelangrijke details om te besluiten dat het verhaal 'ongeloofwaardig' is. Met name zou het niet duidelijk zijn of de papieren uit de schooltas gevallen zijn, dan wel door een klasgenootje uit de schooltas gehaald zijn. Dergelijke zogenaamde tegenstrijdigheden wijzen hoegenaamd niet op bedrog, maar lijken eerder het gevolg van het feit dat het verhaal, dikwijls in moeilijke en stresserende omstandigheden moet worden verteld, en vertaald vanuit het Portugees. Dat daarbij nuances verloren gaan, mag niet doen vergeten dat de essentie van het verhaal steeds overeind is gebleven.

Opnieuw is het volstrekt onduidelijk, hoe daaruit 'bedrog' af te leiden zou kunnen zijn.

10. Hetzelfde geldt nog meer voor het verweten gebrek aan geografische kennis over de landstreek 'Cabinda'. Uit het feitenrelaas blijkt duidelijk dat verzoekster op tienjarige leeftijd met haar vader verhuisd is, vanuit Cabinda naar het veel verder gelegen Luanda. Verzoekster is inmiddels 19 jaar. Nu wordt zij ondervraagd over geografische kenmerken (namen van rivieren, steden of dorpen, enz.) in het ver afgelegen Cabinda, waar zij slechts tot haar tien jaar heeft gewoond. Uiteraard kan van een tienjarige die kennis niet worden verwacht, vooral niet als men rekening houdt met de uitgestrektheid van de betrokken gebieden, de geringe mobiliteit ter plekke, en de staat van het onderwijs waarvan aangenomen kan worden dat die allicht op geen enkele wijze een vergelijking met Belgische toestanden kan doorstaan. Verzoekster wordt bovendien verweten de naam van de school niet meer te kennen waar zij tot haar tien jaar in Sassa-Zau school heeft gelopen; terwijl die school - volgens verzoekster - gewoon de gemeenteschool zonder bijzondere benaming is (zoals de 'stadsscholen' in Antwerpen, ook gewoon - minstens in de volksmond - 'stadsschool' heten).

Opnieuw is het volstrekt onduidelijk, hoe hieruit 'bedrog' af te leiden zou kunnen zijn.

11. De beslissing die op deze gronden besluit tot 'bedrog' moet dan ook van de hand gewezen worden als onvoldoende gemotiveerd in de zin van de voormelde Wet van 29 juli 1991. Bijgevolg moet besloten worden dat de beslissing strijdig is met een substantieel vormvoorschrift. Die strijdigheid brengt de onwettigheid van de bestuurshandeling met zich mee.”;

2.1.2 Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt :

“II. Onderzoek van de middelen

- 2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
- 2.1.1. Met betrekking tot de formele motivering antwoordt verweerder dat de bestreden beslissing op correcte wijze is gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekster zelf aangevoerd tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, bevat de bevestigende beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

- 2.1.2. Wat betreft de materiële motivering antwoordt verweerder dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren en de verblijfsweigering genomen door de Minister te bevestigen op basis van een aantal criteria. Eén van de onontvankelijkheidsgronden is de ‘bedrieglijkheid’ (artikel 52, paragraaf 1, 2de a van de Vreemdelingenwet, waarnaar artikel 52, paragraaf 2, 2de van de Vreemdelingenwet verwijst). Het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn.
- 2.1.3. Verzoekster tracht de tegenstrijdigheden te weerleggen:
- a) Inzake de bewering van verzoekster ‘dat het nauwelijks verwondering wekt dat verzoekster niet op de hoogte is van de precieze werking van de verbinding tussen haar vader en het FLEC-FAC’ wijst verweerder er op dat verzoekster in 1999 zelf lid werd van het FLEC-FAC en haar vader begon te helpen met het verwerken van de informatie die hij verzamelde. Nochtans vertelt verzoekster zeer vaag en ongedetailleerd over de verzamelde informatie en verklaart zij niets te weten over de verbinding tussen haar vader en het FLEC-FAC. Verweerder antwoordt dat dit op zijn minst merkwaardig is, temeer gezien verzoekster verklaarde dat zij de informatie die zij van haar vader kreeg, met de hand overschreef en hielp verspreiden (zie verhoorverslag DVZ, vraag 42 en verhoorverslag CGVS, p. 3).
 - b) Betreffende het niet overeenstemmen van het verhaal dat verzoekster op school betraapt is geweest op het bezit van papieren van het FLEC-FAC en dat dit de aanleiding is geweest voor de vervolging, antwoordt verweerder door te verwijzen naar het administratief dossier. Er kan van verzoekster verwacht worden dat zij, zeker omtrent een essentieel feit als de aanleiding voor de vervolging, samenhangende verklaringen aflegt. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat dit een gevolg is van de moeilijke en stresserende omstandigheden waarin zij haar verhaal diende te vertellen en door de vertaling vanuit het Portugees. Verweerder wijst erop dat verzoekster op het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd bijgestaan door een Portugese tolk. Alhoewel verzoekster daar de kans toe had, heeft zij op het einde van het interview geen opmerking of kritiek geformuleerd over de tolk en bevestigt verzoekster dat het verslag overeenstemde met de gegeven inlichtingen. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoekster op het verhoor op het Commissariaat-generaal werd bijgestaan door een Portugese tolk en op het einde van het verhoor bevestigt alle vragen goed begrepen te hebben.
 - c) Aangezien verzoekster het Rijk binnen is gekomen zonder identiteitspapieren of reisdocumenten, diende de asielaanvraag te worden onderzocht aan de hand van de door de verzoekster afgelegde verklaringen. De Commissaris-generaal was genooddaakt om een onderzoek te voeren naar de beweerdde herkomst van verzoekster en derhalve werden haar eenvoudige vragen gesteld. Uit het verhoorverslag is duidelijk op te maken dat verzoekster van een slechts zeer geringe kennis van Cabinda blijk geeft. Verzoekster beweerde dat zij daar tot op tienjarige leeftijd gewoond heeft, doch wist zelfs het adres van die plaats niet meer. Het is eveneens op zijn minst merkwaardig te noemen dat verzoekster overtuigd lid beweert te zijn van een beweging die strijdt voor de bevrijding van het territorium van Cabinda, maar slechts drie grote steden en één rivier in Cabinda kan opnoemen.
- 2.1.4. Volledigheidshalve beklemtoont verweerder dat de bestreden beslissing moet gelezen worden als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die verweerder hebben doen besluiten tot de onontvankelijkheid van verzoeksters asielaanvraag.
- 2.1.5. De bestreden beslissing is op correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas, door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bevestigende beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.”;

2.1.3. Overwegende dat verzoekster repliceert :

“Het eerste middel

4. De bestreden beslissing - zo wordt in de memorie van antwoord van de verwerende partij herhaald - is gesteund op het motief dat de aanvraag ‘bedrieglijk’ zou zijn (toepassing van art. 52, § 1, 2/, a en § 2, 2/ van de Vreemdelingenwet).
5. De verwerende partij gaat er derhalve van uit dat verzoekster een verhaal verzonnen heeft, teneinde zich het statuut van vluchteling te kunnen aanmeten en in aanmerking te kunnen komen voor politiek asiel in België.
6. Om aan te tonen dat verzoekster het verhaal verzonnen heeft, en dus een bedrieglijke aanvraag zou hebben ingediend, verwijst de verwerende partij in haar memorie van antwoord opnieuw naar de vaagheid van sommige verklaringen van verzoekster.
7. In het verzoekschrift heeft verzoekster evenwel onderstreept dat het haar vader is die actief was in de bevrijdingsorganisatie ‘FLEC-FAC’, en dat zij voornamelijk via haar vader met deze organisatie in aanraking is gekomen, onder meer door haar vader te helpen bij het overschrijven van bepaalde informatie. En, dat het bijgevolg ‘geen verwondering wekt’ dat zij niet in detail op de hoogte is van het reilen en zeilen binnen het ‘FLEC-FAC’.
8. In haar memorie van antwoord repliceert de verwerende partij dat het ‘op zijn minst merkwaardig is’ dat verzoekster vaag blijft over de inhoud van de informatie die zij van haar vader kreeg, nu zij zelf verklaard heeft dat zij bepaalde informatie voor hem ‘overschreef’.
De verwerende partij stelt zich bijgevolg op het standpunt, dat hetgeen men ‘overschrijft’ ook ‘gekend’ is en ‘onthouden’ wordt. Het ‘bekende’ feit van het ‘overschrijven’ wettigt volgens de verwerende partij het vermoeden dat hetgeen men overgeschreven heeft, ook gekend is en dat het ook vele weken later nog onthouden wordt.
9. Dergelijke vermoedens berusten evenwel op loutere veronderstellingen en onterechte veralgemeningen die maken dat aan deze vermoedens elke bewijskracht moet worden ontkend. Zeggen dat men een gedetailleerde kennis moet overhouden aan hetgeen men ‘overgeschreven’ heeft, is een loze bewering. Het overschrijven kan immers op vele manieren en met wisselende gemoedsgesteltenissen gebeuren: geïnteresseerd, ongeïnteresseerd, vermoeid, mechanisch, zuiver routinematig, enz. Op zich kan dan ook weinig of niets worden afgeleid uit het feit dat iemand slechts vage en algemene zaken kan navertellen van hetgeen hij weken voordien heeft ‘overgeschreven’.
10. In haar memorie van antwoord focust de verwerende partij opnieuw op de grote tegenstrijdigheid die zij meent te kunnen ontwaren in de verklaringen van verzoekster, te weten de manier waarop de papieren die aanleiding zijn geweest tot de aanhouding van verzoekster, uit haar boekentas gevallen zijn. Met name zou uit de verklaringen van verzoekster niet eenduidig op te maken zijn, of zij zelf, dan wel een medestudente aan de basis ligt van het feit dat de bedoelde papieren uit haar boekentas zijn geraakt en onder de ogen van het onderwijzend personeel zijn gekomen.
De memorie van antwoord verheft dit detail tot een ‘essentieel feit’ (punt 2.1.3., b), waarmee het asielrelaas van verzoekster dus staat of valt.
11. Opnieuw gaat de verwerende partij hiermee voorbij aan de kern van het asielrelaas, dat op een consistente wijze bij herhaling door verzoekster naar voren is gebracht; met name dat zij betraapt is op het bezit van papieren uitgaande van de bevrijdingsorganisatie ‘FLEC-FAC’, dat deze papieren zich in haar schooltas bevonden, dat het onderwijzend personeel die papieren onder ogen heeft gekregen nadat die blijkbaar uit deze schooltas gevallen waren, en dat zij ten gevolge daarvan aangehouden is. Dat is de essentie van het verhaal. Zij wordt in het dossier consistent herhaald, zonder tegenstrijdigheid, en op een manier die het verhaal in zijn geheel aannemelijk maakt.
Met een grote gretigheid werpt de verwerende partij zich evenwel op één detail in het verhaal, om daaruit af te leiden dat het gehele verhaal verzonnen zou zijn. In haar memorie van antwoord laat de verwerende partij verstaan niet te begrijpen dat verzoekster niet meer exact zou weten hoe de bedoelde papieren precies uit haar boekentas gevallen zijn. Volgens de verwerende partij betreft het immers een ‘essentieel gegeven’ dat tot de vervolging aanleiding gegeven heeft.

12. Hoger is reeds vermeld, dat de essentie van het verhaal niet in dit detail gelegen is. De essentie van het verhaal is dat de papieren die zich in de boekentas bevonden, onder de ogen van het onderwijzend personeel zijn geraakt. Dat het verhaal hoe dit precies is gebeurd, in de twee ondervragingen niet tot in de puntjes overeenstemt, kan vele oorzaken hebben. In het verzoekschrift is erop gewezen dat dit allicht het gevolg kan zijn van de stresserende en moeilijke omstandigheden waarin het verhaal telkens verteld moet worden. Daaraan kan worden toegevoegd, dat het perfect mogelijk is, dat verzoekster zelf aan dit detail allicht nooit het belang heeft gehecht dat de verwerende partij er in haar beslissing, en nu opnieuw in haar memorie van antwoord wil aan hechten. Wat voor verzoekster van belang was, is het feit dat de bedoelde papieren zich in haar boekentas bevonden, dat deze papieren op één of andere manier uit deze boekentas gevallen zijn, en dat zij zodoende onder de ogen van het onderwijzend personeel gekomen zijn.
13. Dat verzoekster per definitie nog zou moeten weten hoe die papieren exact uit haar boekentas geraakt zijn, is overigens opnieuw een vermoeden dat vertrekt vanuit veronderstellingen over hoe een verhaal opgebouwd zou moeten zijn.
14. In het verzoekschrift is nog betoogd dat de lichte detailverschillen in het asielrelaas tussen het eerste en het tweede interview mogelijk ook verband kunnen houden met het feit dat het verhaal in het Portugees werd gedaan, en vanuit het Portugees vertaald is geworden naar het Nederlands, taal waarin het genoteerd werd. Deze werkwijze sluit niet uit dat bepaalde nuances verloren kunnen gaan, of na vertaling anders genoteerd kunnen zijn al naargelang het om het eerste dan wel om het tweede interview ging. In de memorie van antwoord, repliceert de verwerende partij dat verzoekster ‘bevestigt’ heeft dat het verslag overeenstemde met de gegeven inlichtingen. Aan dergelijke bevestiging kan uiteraard nauwelijks waarde worden gehecht. Verzoekster was minstens op het ogenblik van de interviews volstrekt Nederlands onkundig, en kon dus op geen enkele wijze nagaan of begrijpen dat het in het Nederlands opgestelde verslag wel of niet overeenstemde met de inlichtingen die zij in het Portugees gegeven heeft.
15. Ten slotte verwijst de verwerende partij in haar memorie van antwoord nog naar de gebrekkige kennis die verzoekster heeft over de landstreek Cabinda, waar zij tot haar tien jaar gewoond heeft. Wat dit betreft kan zonder meer verwezen worden naar wat daarover gezegd is in het verzoekschrift (zie punt 10).
16. Conclusie: opnieuw moet worden besloten dat de bestreden beslissing uit de door haar aangehaalde vaagheden, enz., niet heeft kunnen besluiten tot een ‘bedrieglijke’ aanvraag. De beslissing die dat besluit wel bevat, moet dan ook geacht worden op verkeerde gronden genomen te zijn, en in dat opzicht strijdig te zijn met art. 3 van de Wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”;

2.1.4.1. Overwegende dat verzoekster aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing volstrekt onvoldoende en inconsistent is: “bedrog” houdt immers in dat bewust een verkeerde voorstelling van zaken gegeven wordt; dat verzoekster stelt dat uit haar asielrelaas overduidelijk blijkt dat zij nauwelijks directe banden heeft met “FLEC-FAC” en dat zij voornamelijk via haar vader in aanraking is gekomen met deze organisatie; dat zij in deze omstandigheid niet op de hoogte blijkt te zijn van de precieze werking van de verbinding tussen haar vader en het “FLEC-FAC” daarom niet verwonderlijk is; dat verzoekster de vermeende tegenstrijdigheden in verband met de ontdekking van de papieren in haar schooltas afdoet als zijnde onbelangrijke details: de essentie van haar verhaal is steeds overeind gebleven; dat nuances kunnen verloren gaan ten gevolge van de moeilijke en “stresserende” omstandigheden waarin een asielzoeker zijn verhaal dient te vertellen, alsook ten gevolge van de vertaling uit het Portugees; dat verzoekster van mening is dat haar gebrek aan geografische kennis over de landstreek “Cabinda” niet kan verweten worden aangezien die kennis niet van een tienjarige kan worden verwacht;

2.1.4.2. Overwegende dat de Raad van State enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststellingen onverenigbaar zijn; dat de verzoekende partij in wezen vraagt de feiten opnieuw te beoordelen; dat verzoekster niet ontkent dat zij de verklaringen zoals weergegeven in de bestreden beslissing heeft afgelegd; dat het de Raad van State niet toekomt zich bij het beoordelen van die feitelijke gegevens in de plaats te stellen van de overheid; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in verband met de ontdekking van verzoeksters papieren in haar schooltas, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doet twifelen aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen; dat verzoekster op zich de tegenstrijdigheden met betrekking tot deze verklaring niet ontkent; dat verzoekster enkel de vastgestelde “tegenstrijdigheden” tracht af te zwakken tot “nuanceverschillen” en van mening is dat de wijze waarop haar papieren in haar schooltas werden ontdekt niet de essentie van haar relaas raakt; dat de onontvankelijkverklaring wegens bedrieglijkheid echter niet alleen op dit motief steunt doch tevens, zo blijkt uit de lezing van de beslissing, op de veelvuldige hiaten, zowel wat verzoeksters elementaire kennis van Cabinda betreft, als haar beschrijving van de activiteiten voor het FLEC-FAC; dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen; dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten dat hij geen geloof kan hechten aan haar verklaringen; dat bijgevolg een eventuele onregelmatigheid van dit motief, de wettigheid van de bestreden beslissing in haar geheel niet in het gedrang kan brengen; dat, gelet op het feit dat verzoekster over geen enkel document beschikt waaruit haar afkomst kan worden afgeleid, de beslissingnemende overheid een onderzoek dient te doen over haar beweerde afkomst; dat zij hiervoor zal genoodzaakt zijn om de kennis van de betrokkene over de beweerde streek van afkomst te achterhalen, door diverse vragen die op deze regio betrekking hebben te stellen; dat in casu de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overwogen heeft aan de hand van de antwoorden van verzoekster dat zij blijkt heeft gegeven van een slechts zeer geringe kennis over Cabinda en dit ondanks de bewering van verzoekster er tot op 10-jarige leeftijd gewoond te hebben, maar ook, niettegenstaande verzoekster beweert overtuigd lid te zijn van een bewering die strijdt voor de bevrijding van het territorium van Cabinda; dat verzoekster niet kan aantonen dat deze opmerking van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onredelijk is; dat het bestaan van tegenstrijdige verklaringen betreffende essentiële elementen in de asielaanvraag volstaat om het bedrieglijk karakter vast te stellen; dat, aangezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een aantal tegenstrijdigheden en veelvuldige hiaten heeft vastgesteld, dat deze motieven feitelijk ondersteund en toegelicht zijn in de bestreden beslissing en dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat die vaststellingen en conclusies die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eruit afleidt manifest onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn, die vaststellingen volstaan om de asielaanvraag wegens het bedrieglijk karakter ervan af te wijzen; dat de bestreden beslissing

correct is gemotiveerd; dat, na een uiteenzetting van het vluchtrelaas de beslissing gedetailleerde overwegingen bevat die de beslissing afdoende motiveren; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster als tweede middel aanvoert :

“Wat betreft het tweede middel

12. Op basis van dezelfde overwegingen moet besloten worden dat de beslissing nietig is wegens overschrijding en/of afwending van macht. De Commissaris-Generaal heeft niet, zonder zijn bevoegdheden te buiten te gaan, op basis van die overwegingen tot ‘bedrog’ kunnen besluiten.”;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

“2.2. In een tweede middel stelt verzoekster dat de bestreden beslissing nietig is omdat er sprake is van overschrijding en/of afwending van macht.

2.2.1. Verweerder ziet niet goed in op welke manier de bestreden beslissing kan behept zijn met machtsoverschrijding. Immers, de Commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over het door de betrokkene ingestelde beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook de motieven op grond van dewelke de bestreden beslissing werd genomen worden duidelijk in de bestreden beslissing opgesomd. Van machtsoverschrijding kan bijgevolg geen sprake zijn.

2.2.2. Verweerder merkt daarnaast op dat A. Mast bepaalt dat machtsafwending ‘... de onwettigheid (is) waarbij een bestuursorgaan de bevoegdheid welke hem bij de wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel’. (zie A. MAST, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, nr. 836-839.). De rechtspraak eist verder dat het ongeoorloofde kenmerk het enige doel van de betwiste maatregel zou zijn (zie arrest Raad van State nr. 2957 van 3 december 1953). Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder zijn macht heeft aangewend tot het nastreven van een ander doel dan het bepaalde oogmerk van algemeen belang. Verweerder heeft terecht, op basis van de in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen, kunnen besluiten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag.

Het tweede middel is niet ernstig.”;

2.2.3. Overwegende dat verzoekster repliceert :

“Het tweede middel

17. Een beslissing die op de voormelde wijze op onjuiste gronden genomen is, moet in dezelfde mate geacht worden onwettig te zijn, en dus genomen te zijn met machtsoverschrijding (FELI-M. REMION, Le Conseil d’ Etat, Bruylant, 1990, p. 52, e.v.).”;

2.2.4.1. Overwegende dat verzoekster aanvoert dat, op basis van dezelfde overwegingen als uiteengezet in haar eerste middel, de beslissing nietig is wegens overschrijding en/of afwending van macht;

2.2.4.2. Overwegende dat het eerste middel ongegrond is bevonden, zodat hieruit volgt dat het tweede middel over de machtsoverschrijding, dat naar de argumenten van het

eerste middel verwijst, evenmin gegrond is; dat, met betrekking tot de opgeworpen machtsafwendings, erop dient te worden gewezen dat machtsafwendings inhoudt dat een bestuursorgaan de bevoegdheid die hem werd verleend tot het bereiken van een bepaald doel van algemeen belang, gebruikt om een ander doel na te streven; dat de verzoekende partij op geen enkel ogenblik duidelijk maakt dat de beslissingnemende overheid haar bevoegdheid afwendt van het doel waarvoor deze bevoegdheid is gegeven, zijnde het controleren van asielrelaxen op hun geloofwaardigheid in de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoekster als derde middel aanvoert :

“Wat betreft het derde middel

13. Verzoekster voert de schending aan van art. 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, en van art. 1, al. 2 van het Protocol van New York van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij Wet van 27 februari 1969, doordat de bestreden beslissing van 28 november 2001 ten onrechte stelt dat er ‘geen elementen aanwezig zijn’ die in hoofde van verzoekster het vermoeden van ‘het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie doen ontstaan’.
14. Verzoekster val(t) echter wel degelijk onder de in art. 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en de in art. 1, al. 2 van het Protocol van New York van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchteling, bedoelde definitie van ‘vluchteling’. De Commissaris-Generaal maakt in de bestreden beslissing een verkeerde toepassing van de voormelde verdragsbepalingen.
Een ‘vluchteling’ wordt gedefinieerd als een persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of wil inroepen. De elementen om verzoekster de status van vluchteling toe te kennen, zijn in casu verenigd.
15. Wegens haar vermeende betrokkenheid bij de activiteiten van het FLEC-FAC is verzoekster in haar land van herkomst door de politiediensten vervolgd, en dreigt zij opnieuw vervolgd te worden als zij naar haar land terugkeert. Er is dus wel degelijk,
 - gegronde vrees voor vervolging;
 - wegens het hebben van een bepaalde nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep en het hebben van een bepaalde politieke overtuiging;
 - en het feit dat verzoekster de bescherming van haar land van oorsprong niet kan inroepen;”;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt :

- “2.3. In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, paragraaf A, al. 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 1, al. 2 van het Protocol van New York van 31 januari 1967.
- 2.3.1. Verweerder antwoordt dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek van de asielaanvraag. Voor wat betreft het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de asielaanvraag werd door de Belgische wetgever gebruik gemaakt van artikel 52 van de Vreemdelingenwet. De Raad van State heeft in verband hiermee vastgesteld dat een rechtstreekse schending van artikel 1 van de Conventie van Genève niet nuttig kan worden ingeroepen wanneer niet tegelijkertijd de

schending van artikel 52 werd ingeroepen en vastgesteld door de Raad. Deze redenering geldt eveneens voor wat artikel 1, al. 2 van het Protocol van New York betreft.

- 2.3.2. Verwerende partij benadrukt verder nog dat elke asielaanvraag door de Commissaris-generaal afzonderlijk en individueel wordt onderzocht. Alvorens een beslissing te nemen bestudeert hij alle elementen beschikbaar in het administratief dossier. De Commissaris-generaal neemt bij het nemen van een beslissing steeds de concrete situatie in het land van herkomst in aanmerking, zowel in de ontvankelijkheidsfase als bij de procedure ten gronde. Bovendien gaat het steeds om de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn echter bepalend bij de beoordeling van het dossier door de Commissaris-generaal. Op grond van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven, heeft de Commissaris-generaal terecht geoordeeld dat verzoeksters asielaanvraag bedrieglijk is. Het derde middel is niet ernstig.”;

- 2.3.3. Overwegende dat verzoekster repliceert :

“Het derde middel

18. De memorie van antwoord verwijt verzoekster bij het inroepen van de schending van de internationale rechtsregel niet tegelijkertijd een schending van art. 52 van de Vreemdelingenwet te hebben ingeroepen. Voor zoveel als nodig kan daarop geantwoord worden, dat het verzoekschrift impliciet het voormelde art. 52 van de Vreemdelingenwet wel heeft ingeroepen, nu het expliciet de stelling betwist dat de asielaanvraag van verzoekster bedrieglijk zou zijn.”;

- 2.3.4. Overwegende dat de ingeroepen verdragsbepalingen geen directe werking hebben; dat het derde middel niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien maart tweeduizend en drie, door :

de HH.

A. BEIRLAEN,
K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.